

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Joanna Bis-Banach

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Przedmojska, prot. E. W.

w obecności Prokuratora: Ewy Marczewskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego i 22 marca 2017 roku w L.

sprawy **M. N.**, s. A. i A. z d. R., ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 20 września 2016 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zażądali od R. S. wydania telefonu komórkowego i portfela używając wobec niego przemocy poprzez uderzenie go pięścią w twarz i kopanie po całym ciele narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 156 § 1 kk, a następnie zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki SAMSUNG o wartości 405 zł, portfel z zawartością: pieniędzy w kwocie ok. 30 zł oraz dowodu osobistego, imiennego biletu miesięcznego MPK, oraz kartę bankomatową (...) SA, przy czym przedmiotowego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w całości kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy, orzeczonej wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r. Sądu Rejonowego w Chełmie w sprawie VII K 926/10 m. in. za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 158 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

II. w dniu 21 września 2016 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, 3- krotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej używając dotykowo karty bankomatowej uzyskanej w wyniku rozboju opisanego w pkt I aktu oskarżenia – doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 104 zł R. S. w ten sposób, iż bez jego wiedzy i zgody regulowali za jej pomocą należności za towary, i tak:

- dokonali zakupów na kwotę 15 zł w sklepie (...) w L.;
- dokonali zakupów na kwotę 42 zł w sklepie (...) w L.,
- dokonali zakupów na kwotę 47 zł V. Alkohole 24h w L.,

przy czym przedmiotowego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w całości kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy, orzeczonej wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r. Sądu Rejonowego w Chełmie w sprawie VII K 926/10 m. in. za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

I. **M. N.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt I czynu, tj. występku wyczerpującego dyspozycję art. **280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk** i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu

karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki w oparciu o art. 33 § 3 kk na kwotę 10 (dziesięć) zł;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. N. obowiązek naprawienia w części szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwoty 30 (trzydzieści) zł;

III. **M. N.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt II czynu, tj. występku wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki w oparciu o art. 33 § 3 kk na kwotę 10 (dziesięć) zł;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. N. obowiązek naprawienia w całości szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwoty 104 (sto cztery) zł;

V. na podstawie art. 85 § 1-3 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i wymierza łączną karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1-3 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone kary grzywny łączy i wymierza łączną karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł;

VII. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt **III K 1054/16**

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

M. N. w dniu 13 września 2015 roku opuścił Areszt Śledczy w L., gdzie przebywał od 17 stycznia 2013 r., i odbywał karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie VII K 926/10 za przestępstwa przeciwko mieniu. Od dnia 11 marca 2016 r. do dnia 7 września 2016 r. M. N. przebywał w Areszcie Śledczym w L., gdzie odbywał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie III K 1124/14.

(dowód: odpis z K. – k. 437-440, 455-457, wyjaśnienia oskarżonego M. N. – k. 189, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. – k. 464-466, informacja o odbywaniu kary pozbawienia wolności – k. 54, informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 481-486, 801-807)

W dniu 20 września 2016 r. około północy R. S. poruszał się ul. (...), idąc deptakiem w kierunku Placu (...). Mężczyzna znajdował się pod wpływem alkoholu. W pewnym momencie do R. S. podeszło trzech mężczyzn, wśród których znajdował się M. N.. M. N. wraz z innym ustalonym mężczyzną zaprowadzili R. S. na ławkę na ul. (...). Mężczyźni widząc, iż R. S. znajduje się pod znacznym wpływem alkoholu zaproponowali M. N., aby okraść R. S., a ten przystał tę na propozycję. Zażądali od niego wydania telefonu oraz portfela, po czym R. S. został uderzony pięścią w twarz oraz kopany po ciele. Jeden z mężczyzn zaczął przeszukiwać odzież R. S. i wyjął mu z kieszeni portfel oraz telefon komórkowy marki S. (...) P. o wartości 405 zł. Następnie młodszy z mężczyzn przekazał portfel M. N.. Po dokonaniu zaboru przedmiotów mężczyźni zostawili R. S. na ławce i razem odeszli w stronę ul. (...). Po napadzie R. S. udał się ul. (...) w kierunku deptaka.

(dowód: zeznania R. S. – k. 1v-2, 5v, 6v, wyjaśnienia oskarżonego M. N. – k. 189, 194-194v, 819v, zeznania R. G. – k. 40-40v, 142, częściowo zeznania M. D. – k. 126, nagrania z monitoringu – k. 23, zapis monitoringu – k. 50-61, protokół wizji lokalnej – k. 42-43, protokół oględzin – k. 49-49v, protokół okazania wizerunku – k. 425v)

Po dokonaniu kradzieży jeden ze sprawców udał się w kierunku Bramy (...), zaś M. N. wraz z drugim mężczyzną udali się w kierunku ul. (...) i tam sprawdzili zawartość portfela. W portfelu znajdowały się pieniądze w kwocie ok. 30 zł, dowód osobisty, imienny bilet miesięczny MPK oraz karta bankomatowa (...) S.A. M. N. wyjął z portfela pieniądze oraz kartę bankomatową, dowód oraz bilet MPK, po czym portfel wyrzucił za ogrodzenie w zarośla pod kościołem przy III Liceum Ogólnokształcącym w L. przy ul. (...). Dowód osobisty oraz imienny bilet MPK M. N. wrzucił zaś do studzienki znajdującej się w jezdni po przeciwległej stronie ulicy.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. N. – k. 189, 194-194v, 819v, zeznania R. G. – k. 40-40v, 142, protokół oględzin miejsca – k. 166-168v, protokół wizji lokalnej – k. 42-43)

Następnie M. N. wraz z młodszym ustalonym mężczyzną udali się do sklepu (...) w L., gdzie najpierw o godz. 1:19 M. N. dokonał zakupu alkoholu używając skradzionej uprzednio R. S. karty płatniczej. Kolejno o godz. 1:27 do sklepu wszedł drugi z mężczyzn i ponownie dokonał zakupu za pomocą karty bankomatowej. Zakupów dokonano na łączną kwotę 57,10 zł. Kolejno sprawcy o godz. 1:30 udali się do sklepu (...) 24h L., gdzie ponownie dokonali zakupu na kwotę 47,50 zł. Nadto tego samego dnia o godz. 2:30 karta ta została użyta celem dokonania zakupów w (...) B. na kwotę 50 zł. Łącznie mężczyźni dokonali zakupów na kwotę 104 zł. Po dokonaniu zakupów kartę bankomatową M. N. wrzucił do studzienki, do której uprzednio wrzucił pozostałe przedmioty należące do R. S..

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. N. – k. 189, 194-194v, 819v, zeznania R. G. – k. 40-40v, 142, potwierdzenia przelewu – k. 9-12, protokół oględzin rzeczy – k. 28-29, protokół oględzin miejsca – k. 166-168v)

M. N. ma 37 lat, posiada wykształcenie zawodowe jako elektryk, przed osadzeniem w zakładzie karnym pracował jako pomocnik murarza osiągając dochód w wysokości 2600 zł miesięcznie. Oskarżony nie posiada majątku. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie. Był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. (dane osobo-poznawcze – k. 819v, odpis z K. – k. 437-440, 455-457, opinia o tymczasowo aresztowanym – k. 479-480, opinia o skazanym – k. 799-800, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. – k. 464-466)

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego początkowo nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednak w toku składanych wyjaśnień (k. 189) przyznał się do dokonania kradzieży na R. S. oraz użycia skradzionej mu uprzednio karty bankomatowej, zaprzeczył jednak, aby wobec pokrzywdzonego którykolwiek ze sprawców stosował przemoc fizyczną. W toku postępowania sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyraził skruchę za dokonany czyn i odmówił składania wyjaśnień. (k. 194-194v, 819v).

Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy oraz treść wyjaśnień oskarżonego należy wskazać, że co do zasady zasługują one na obdarzenie ich wiarą. Oskarżony przyznał się bowiem do zarzucanych mu czynów, a w wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego szczegółowo opisał okoliczności i przebieg zdarzenia, wskazał na fakt popełnienia przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, opisał jakie przedmioty zostały pokrzywdzonemu zabrane i co z nimi zrobił po dokonaniu rozboju. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie należy uznać za wiarygodne oraz korespondujące i znajdujące odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków, wyjaśnień współoskarżonych oraz nagrań monitoringu miejskiego, które częściowo zarejestrowały zarówno napad na pokrzywdzonego, jak i fakt użycia przez oskarżonego karty bankomatowej pochodzącej z kradzieży. M. N. negował jedynie sam fakt stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego, co należy uznać za niewiarygodne wobec zeznań R. S., który wskazywał na użycie przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz i kopania. Co prawda użycie siły fizycznej nie miało dużego nasilenia i nie spowodowało żadnych obrażeń poza otarciami naskórka na lewej kości policzkowej, jednakże oceniając materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, Sąd nie dał wiary zaprzeczeniu przez oskarżonego okoliczności jakoby sprawcy nie stosowali wobec pokrzywdzonego przemocy. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie należy uznać więc zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego

za niewiarygodne, ponieważ zmierzają do umniejszenia jego roli w przyczynieniu się do zaistniałego zdarzenia oraz niejako zanegowania przypisanej mu kwalifikacji czynu zabronionego, tj. okoliczności mających odmienny wpływ na ocenę zachowania oskarżonego w kontekście zarzuconego mu czynu. W świetle wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków przyznanie się oskarżonego M. N. do winy oraz okoliczności popełnienia zarzuconych mu czynów nie budzą wątpliwości. Z uwagi na powyższe Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować powyższe na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania pokrzywdzonego **R. S.** (k. 1v-2, 5v, 6v). Świadek składał bowiem rzeczowe i spójne zeznania co do przebiegu i okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Wskazać należy, iż dla oceny wiarygodności świadka nie jest obojętnym także fakt, iż jak wskazywał ww. w czasie zdarzenia pozostawał on pod wpływem alkoholu i nie pamiętał jak wyglądali sprawcy, co dodatkowo przemawia za szczerością jego zeznań, jako pokrzywdzonego, który nie wybiela siebie i nie wskazuje niejako na siłę osób odpowiedzialnych za dokonanie napaści. Wobec faktu, że zeznania pokrzywdzonego złożone w toku całego postępowania, są spójne w tych fragmentach, w którym stanowią jego relację na temat zaistniałego zdarzenia, a także korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, Sąd uznał je za wiarygodne i miarodajne dla oceny okoliczności niniejszej sprawy.

Wyjaśnienia **R. G.** (k. 40-40v, 142) – współoskarżonego o popełnienie przypisanych M. N. czynów – Sąd co do zasady uznał za wiarygodne i miarodajne dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy. W toku wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym ww. opisał okoliczności zdarzenia oraz wskazał osoby biorące w nim udział. Wyjaśnienia te były co do zasady spójne z wyjaśnieniami M. N. oraz trzeciego współoskarżonego. Jednakże R. G. również negował fakt stosowania wobec pokrzywdzonego przemocy przez któregokolwiek ze sprawców. W tym zakresie jego zeznania nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, z przyczyn tożsamyh jakie wskazano przy ocenie wyjaśnień oskarżonego M. N..

Sąd częściowo oparł się także na zeznaniach **M. D.** (k. 126). Co prawda ww. nie uczestniczył w zdarzeniu przypisywanym oskarżonemu ani nie był jego bezpośrednim świadkiem, jednakże był on osobą która zakupiła skradziony pokrzywdzonemu telefon od jednego ze sprawców. M. D. zakupił przedmiotowy telefon w nocy z 20 na 21 września 2016 r. od nieznanego mu mężczyzny – którego wygląd opisał – i wskazał, iż ów mężczyzna uprzedził go iż telefon pochodzi z kradzieży i powiedział, iż „pokrzywdzony któremu skradziono telefon nie zgłosi tej kradzieży na policję”. W powyżej wskazanym zakresie Sąd wykorzystał zeznania M. D. i ocenił je jako wiarygodne i korespondujące z materiałem dowodowym zebrany w sprawie oraz opisem zdarzenia przedstawianym przez pokrzywdzonego, jak i częściowo przez M. N. oraz drugiego współoskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować pozostałe zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci protokołów oględzin rzeczy i miejsca oraz protokołów okazania wizerunków, protokołu wizji lokalnej, nagrań z monitoringu miejskiego, opinii o skazanym, prawomocnych wyroków skazujących, informacji o pobytach i orzeczeniach, danych osobo-poznawczych oraz danych o karalności oskarżonego. Sąd obdarzając je wiarą miał na względzie w szczególności to, iż zostały sporządzone w przypisanej prawem formie przez uprawnione podmioty, zgodnie z obowiązującymi przepisami. W ocenie Sądu ich rzetelność, wiarygodność i autentyczność nie budzi wątpliwości. Należy więc przyjąć, że ich treść odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy. Szczególne znaczenie należy przypisać zabezpieczonym nagraniom z monitoringu (k. 23, 50-61), które pozwalają na częściowe odtworzenie zdarzenia zarówno w zakresie dokonania rozboju na pokrzywdzonym, jak i późniejszego użycia przez sprawców karty bankomatowej. Podobnie należy ocenić dowód z oględzin miejsca (k. 166-168) oraz wizji lokalnej (k. 42-43), gdzie oskarżony M. N. oraz jeden ze współoskarżonych wskazali miejsce popełnienia przestępstwa oraz miejsc porzucenia przedmiotów uzyskanych z kradzieży. Wymienione powyżej dokumenty Sąd uznał w całości za rzetelne i miarodajne dla poczynienia koniecznych w sprawie ustaleń.

Przystępując do wyjaśnienia kwalifikacji prawnej czynów, Sąd zważył, co następuje:

Analiza dowodów zgromadzonych w sprawie wykazała, że M. N. dopuścił się zarzucanych mu czynów. Tym samym, zdaniem Sądu, zaistniały przewidziane prawem przesłanki, aby przypisać oskarżonemu popełnienie zarzucanych

przestępstw, co obligowało Sąd do wydania wyroku skazującego. Biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego M. N. zarzuconych mu przestępstw nie budzą wątpliwości, wina oskarżonego została mu w pełni udowodniona, a sam oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 280 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto kradmie używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Rozbój jest przestępstwem złożonym, sprawca bowiem zmierza do dokonania kradzieży atakując integralność cielesną człowieka, jego wolność, zdrowie, a nawet życie. Dobrem chronionym przez powołany przepis jest przedmiot kradzieży, natomiast nietykalność człowieka, jego zdrowie i życie stanowi dalszy przedmiot ochrony. Pod pojęciem przemocy należy rozumieć takie oddziaływanie sprawcy za pomocą środków fizycznych, które uniemożliwia osobie zmuszanej swobodne podjęcie lub realizację decyzji woli albo ma ją zmusić do określonego zachowania się - działania, zaniechania lub znoszenia. Dla możliwości przypisania sprawcy popełnienia przedmiotowego czynu nie ma znaczenia rodzaj czy natężenie użycia przez osobę zmuszającą środków przymusu fizycznego. Przestępstwo rozboju należy do kategorii przestępstw kierunkowych, tzn. ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy. W orzecznictwie wskazuje się na „podwójną” kierunkowość rozboju. Wyraża się ona w tym, że sprawca działa w celu przywłaszczenia rzeczy i chcąc ten cel osiągnąć stosuje określone w art. 280 § 1 kk środki zmierzające przez sparaliżowanie woli ofiary, do zaboru rzeczy znajdującej się w jej posiadaniu (por: wyrok SN z dnia 20 listopada 1972 r. sygn. Rw 1161/72). Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim – zarówno co do celu działania, jak i używanych środków. Na działanie sprawcy popełniającego rozbój musi więc składać się niejako dwie czynności, z których pierwsza obejmuje zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

Stosownie zaś do treści art. 158 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. Przestępstwo stypizowane w art. 158 § 1 kk można popełnić tylko umyślnie.

Z kolei przestępstwo z art. 275 § 1 kk polega na posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby lub jej prawa majątkowe lub kradzieży lub przywłaszczeniu takiego dokumentu. Natomiast czynność sprawcza przestępstwa stypizowanego w art. 276 kk polega na niszczeniu, uszkodzeniu, czynieniu bezużytecznym, ukrywaniu lub usuwaniu dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Strona podmiotowa tych przestępstw zasadza się na umyślności.

Stosownie zaś do regulacji art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie sprawcy polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w jeden z dwóch wymienionych sposobów, tj. przez wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Komentowana regulacja nie wymaga ustalenia podejmowania przez sprawcę szczególnych, spektakularnych czynności. Wystarczające jest bowiem ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenie o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem – postanowienie SN z 26 czerwca 2003 r., V KK 324/02, „Gazeta Prawna” 2004, nr 89, s. 24). Wprowadzenie w błąd (tzw. oszustwo czynne) oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, rzeczywistości, np. co do okoliczności zawieranej transakcji. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd mogą być: słowo, pismo, fałszywe narzędzia, urządzenia techniczne itp.

Strona podmiotowa przestępstwa z art. 286 § 1 kk zasadza się zaś na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego. Ustawa wymaga, bowiem, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej – przy czym może to być korzyść majątkowa dla siebie lub innej osoby. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Zamiar bezpośredni

winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (wyrok SN z 14.01.2004 r., IV KK 192/03, LEX nr 84458).

Natomiast art. 12 kk wprowadza konstrukcję tzw. czynu ciągłego, oznacza to, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Z kolei istota formy zjawiskowej współsprawstwa przyjętej w opisie czynów przypisanych oskarżonemu polega na wyraźnym lub milczącym porozumieniu współsprawców, zawartym przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie – muszą więc oni działać wspólnie i w porozumieniu. Istotne i wymagane nie jest jednak wspólne dokonanie poszczególnych czynności czasownikowych, lecz realizacja zespołu znamion przestępstwa z objęciem zamiarem całości zdarzenia jak za działanie własne (niezależnie od odpowiedzialności współsprawcy za rozmiary jego własnego ekscesywnego działania). Każda z osób obejmuje swoim zamiarem realizację wszystkich znamion czynu przestępczego (zob. wyrok SN z dn. 13 maja 2008 r., IV KK 489/07, Prok. i Pr. – wykl. 2008/12/10). Oskarżony działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami – jak wskazano powyżej – dokonali rozboju na pokrzywdzonym oraz swoim działaniem pozbawili pokrzywdzonego władztwa nad należącymi do niego przedmiotami. Podjęte przez sprawców działania, mające na celu osiągnięcie zamierzonego przez nich skutku, łączą się w jedną, wzajemnie dopełniającą się całość, co w konsekwencji pozwala na przypisanie oskarżonemu realizacji znamion przedmiotowego występku, poprzez działanie wspólnie i w porozumieniu. Oskarżeni wspólnie podjęli decyzję o dokonaniu przestępstwa, a następnie wspólnie zrealizowali poszczególne czynności zmierzające do jego dokonania.

Przekładając powyższe wywody na grunt przedmiotowej sprawy należy uznać, że zachowanie oskarżonego M. N. wyczerpało znamiona przestępstwa rozboju zawartego w dyspozycji art. 280 § 1 kk, mianowicie oskarżony wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami stosował wobec R. S. przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz oraz kopania po ciele, po czym sprawcy zabrali pokrzywdzonemu telefon komórkowy oraz portfel, w którym znajdowały się m.in. dowód osobisty, pieniądze, karta bankomatowa oraz karta biletu miesięcznego MPK. Kolejno oskarżony wraz z drugim ustalonym sprawcą posługując się uprzednio skradzioną pokrzywdzonemu kartą bankomatową trzykrotnie dokonali za jej pomocą zakupów w sklepach (...) oraz (...), doprowadzając tym samym R. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 104 zł, używając tej karty bez jego wiedzy i zgody. Następnie oskarżony wyrzucił się karty bankomatowej, dowodu osobistego pokrzywdzonego oraz innych skradzionych mu rzeczy znajdujących się w portfelu wrzucając je do studzienki kanalizacyjnej.

Strona podmiotowa przypisanych M. N. czynów zabronionych wyrażała się w umyślności działania oskarżonego w postaci zamiaru bezpośredniego, tj. wszedł on w porozumienie z pozostałymi dwoma sprawcami i chciał on pozbawić pokrzywdzonego władztwa nad posiadaniem skradzionych rzecz, kolejno objął ww. przedmioty we własne posiadanie zabierając je pokrzywdzonemu przy użyciu przemocy i następnie świadomie użył ukradzionej karty, celem dokonania zapłaty za towary w sklepie. Następnie po użyciu karty oskarżony pozbył się jej, podobnie jak wcześniej uczynił to z portfelem pokrzywdzonego oraz jego dowodem osobistym oraz imienną kartą biletu MPK wyrzucając te przedmioty do studzienki kanalizacyjnej celem ich ukrycia i wyzbycia się.

Mając powyższe na względzie należy wskazać, że działania oskarżonego M. N. pozwalają na przypisanie mu realizacji znamion zarzucanych mu występku oraz działanie ze stosownym rozeznaniem w zakresie przypisanych czynów. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występują żadne okoliczności ją wyłączające. Oskarżony jest osobą pełnoletnią i poczytalną. W momencie realizacji przypisywanych mu znamion czynu zabronionego miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu i możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Nie działał też w anormalnej sytuacji motywacyjnej, można więc było od niego wymagać zachowania się zgodnego z prawem. Przez wzgląd na powyższe należy stwierdzić, iż z uwagi

na charakter przestępczego zachowania oskarżonego oraz fakt podejmowania go w celu realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia z powyższego tytułu korzyści majątkowej, M. N. zarzucane mu czyny popełnił umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, to jest chcąc ich dokonać i działając z pełną świadomością. Przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów również nie budzi wątpliwości na tle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dodatkowo w przypadku obu zarzucanych mu czynów oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. W przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia działał on w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk, bowiem dopuścił się on przestępstwa rozboju, będąc uprzednio skazanym w warunkach recydywy podstawowej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie VII K 926/10, po odbyciu w całości kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 17 stycznia 2013 r. do 13 września 2015 r. Z kolei objęte aktem oskarżenia przestępstwo z art. 286 § 1 kk miało miejsce przed upływem pięciu lat od odbycia przez M. N. ponad sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne – w dniu 13 września 2015 r. oskarżony zakończył odbywanie kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie VII K 926/10 m.in. za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, stąd też czyn z art. 286 § 1 kk jakiego dopuścił w dniu 21 września 2016 r. zostały popełnione w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk.

Nadto odnośnie czynu wskazanego w punkcie II aktu oskarżenia Sąd przyjął, iż czyn zabroniony popełniony przez oskarżonego z uwagi na to, iż oskarżony podjął swoje poszczególne zachowania działając w krótkich odstępach czasu – zakupy dokonane za pomocą tej karty dokonane były dwukrotnie w tym samym sklepie w odstępie kilku minut, a kolejno w sklepie znajdującym się nieopodal również w odstępie kilkunastu minut - w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stanowi czyn ciągły w rozumieniu art. 12 kk.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd zważył, co następuje:

Przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 280 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 2 do 12 lat. Wskazać należy przy tym, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona kilku przepisów kodeksu karnego, jednak zgodnie z art. 11 § 1 kk ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Zgodnie z § 2 przywołanej regulacji, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Przepis art. 11 § 3 kk przewiduje, iż w takich wypadkach sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą – tym samym w wypadku oskarżonego podstawę wymiaru kary w zakresie czynu z punktu I stanowi art. 280 § 1 kk.

Wymierzając karę, zgodnie z wnioskiem oskarżonego, Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru, uwzględniając zarówno ogólne (art. 53 § 1 kk) jak i szczególne (art. 53 § 2 kk) zasady wymiaru kary oraz mając na względzie, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Czyny, jakich dopuścił się M. N., odznaczają się znacznym stopniem społecznej szkodliwości i ma to swoje odzwierciedlenie w systematyce kodeksu karnego, w którym karę pozbawienia wolności jako karę samodzielną ustawodawca przewidział dla przestępstw najpoważniejszych. Dobro, w które oskarżony godził, czyli konstytucyjne prawo własności, a także nietykalność cielesna oraz pośrednio zdrowie człowieka, niewątpliwie należą do jednych z podstawowych dóbr, ważnych i cennych dla każdego człowieka i są umieszczone wysoko w hierarchii dóbr pod względem rodzajowym.

Jako okoliczności obciążające Sąd uznał więc znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, znajdujące wyraz w działaniu z niskiej pobudki, za jaką należy przyjąć chęć zysku, a także uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne. Wskazać należy, iż oskarżony działał w warunkach recydywy wielokrotnej oraz podstawowej. Nadto, za okoliczność o charakterze obciążającym należy uznać także dokonanie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił jednocześnie znamiona aż czterech przestępstw (w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie I).

Za okoliczność o charakterze łagodzącym Sąd przyjął postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, polegającą na przyznaniu się do zarzucanych mu czynów, wyrażeniu skruchy, złożeniu wyjaśnień, wskazaniu miejsca porzucenia przedmiotów pochodzących z przestępstwa oraz złożeniu w trybie art. 387 § 1 kpk wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie zaproponowanej kary (co wpływa na aspekt sprawności postępowania) (k.819v).

Odnosząc się do wymiaru kary, na wstępie należy zaznaczyć, iż w niniejszej sprawie zastosowana została instytucja wydania wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Zgodnie z treścią art. 387 § 2 kpk Sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości, a nadto uwzględnienie takiego wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego tego wniosku. Oskarżony M. N. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nadto analizując zgromadzone w niniejszej sprawie dowody należy uznać, iż okoliczności popełnienia przez ww. przestępstw nie budzą wątpliwości. Ponadto Prokurator i pokrzywdzeni prawidłowo powiadomieni o terminie rozprawy nie oponowali, co do złożonego wniosku. W ocenie Sądu cele postępowania zostały osiągnięte pomimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości. Oskarżonemu została bowiem wymierzona kara adekwatna do stopnia jego winy.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wysokość zaproponowanej przez oskarżonego i zaakceptowanej przez Prokuratora kary i wymierzył mu zgodnie z wnioskiem, za czyn z punktu I aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk i na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk karę 4 lat pozbawienia wolności, a za czyn z punktu II aktu oskarżenia na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd miał na względzie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także aby uświadomić mu nieopłacalność popełniania przestępstw przeciwko mieniu oraz w celu zintensyfikowania rzeczywistej dolegliwości orzeczonej kary Sąd, na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu za występki z pkt I aktu oskarżenia karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki w oparciu o art. 33 § 3 kk na kwotę 10 złotych, oraz za czyn z punktu II aktu oskarżenia na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki w oparciu o art. 33 § 3 kk na kwotę 10 złotych. Ustalając stawkę dzienną, Sąd kierował się kryteriami wyznaczonymi przez art. 33 § 3 kk, a stosownie do tej regulacji Sąd ustalając stawkę dzienną bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Zgodnie z art. 85 § 1 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. § 2 przywołanej regulacji stanowi, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Stosownie do treści § 3 jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Orzekając karę łączną Sąd kierował się nadto dyrektywami zawartymi w art. 85a kk, zgodnie z którym orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Miarkując wysokość kar łącznych pobawienia wolności oraz grzywny Sąd miał zaś na uwadze przepis art. 86 § 1 i 2 kk, który stanowi, iż sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 85 § 1-3 kk, art. 85a kk oraz art. 86 § 1 kk połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w ramach od 4 do 5 lat pozbawienia wolności). Na podstawie art.

85 § 1-3 kk, art. 85a kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk Sąd połączył także orzeczone kary grzywny i wymierzył łączną karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki na kwotę 10 zł (w ramach od 50 do 100 stawek dziennych kary grzywny).

Wskazane we wcześniejszych rozważaniach okoliczności łagodzące i ich stosunek w kontekście okoliczności o charakterze obciążającym przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, a jednocześnie dają podstawę do orzeczenia przedmiotowej kary we wskazanym wymiarze.

Kształtując wobec oskarżonego rodzaj i wysokość represji karnej Sąd uwzględnił cele, jakie kara ma spełnić w zakresie prewencji indywidualnej uznając – przy uwzględnieniu dotychczasowego sposobu życia oskarżonego i charakteru przypisanych mu przestępstw, że oskarżony będzie wymagał działań reedukacyjnych w zakresie świadomości obowiązywania norm prawnych - co jest możliwe jedynie poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zdaniem Sądu tak ukształtowane rozstrzygnięcie jest w stanie wzbudzić w oskarżonym wolę współdziałania w kształtowaniu społecznie pożądanых postaw, a jednocześnie w tak orzeczonym wymiarze będzie wystarczająca do uświadomienia oskarżonemu konieczności przestrzegania porządku prawnego i powstrzymania się od popełniania kolejnych przestępstw. W stosunku do oskarżonego, wielokrotnie karanego, była już uprzednio orzeczona za przestępstwa przeciwko mieniu kara bezwzględnego pozbawienia wolności, co jednak nie powstrzymało go od powrotu na drogę przestępstwa. Zarzuconych mu przestępstw dopuścił się w okresie zaledwie 2 tygodni od opuszczeniu aresztu. Oskarżony dopuścił się naruszenia prawa w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk, tj. popełnił przestępstwo będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie VII K 926/10 – popełnionego w warunkach art. 64 § 1 kk - na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 17 stycznia 2013 r. do 13 września 2015 r. i w ciągu pięciu lat od jej odbycia.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 64 § 1 kk jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. § 2 przywołanej regulacji stanowi zaś, że jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Postawa oskarżonego dowodzi niepoprawności jego zachowania i bezskuteczności dotychczasowego procesu resocjalizacji, który musi być kontynuowany w warunkach izolacji penitencjarnej. Z powyższych względów Sąd nie dopatrył się istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej u oskarżonego. Wobec powyższego w stosunku do oskarżonego zachodzi potrzeba stosowania działań reedukacyjnych w zakresie kształtowania jego świadomości prawnej w ramach wykonywania kary bezwzględnego pozbawienia wolności, a tak orzeczona kara będzie miała nań odpowiednie działanie w zakresie prewencji indywidualnej. Powyższe potwierdza opinia z Aresztu Śledczego k. 799-800, w której wskazuje się, że zachowanie osadzonego oceniono nagannie, a prognozę penitencjarną jako negatywną.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara będzie adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy oraz okoliczności popełnienia czynu, tak od strony podmiotowej jak i przedmiotowej. Tak ukształtowana kara spełni w stosunku do oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze w zakresie prewencji indywidualnej. Wreszcie mając na uwadze aspekt prewencji generalnej Sąd przyjął, że takie rozstrzygnięcie będzie odebrane jako sprawiedliwe, a w konsekwencji utwierdzi w społeczeństwie przekonanie o konieczności przestrzegania porządku prawnego, a dla potencjalnych sprawców będzie jasnym i sugestywnym komunikatem, że wszelkie sprzeczne z prawem zachowania, będą skutkowały zdecydowanym działaniem ze strony organów wymiaru sprawiedliwości.

Ponadto kierując się względami kompensacyjnymi, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zgodnie z wnioskiem, orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwoty w łącznej wysokości 134 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa uznając, iż zwolnienie będzie zasadne z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego nie posiadającego obecnie stałego źródła dochodu, a także z uwagi na to, iż została na niego nałożona kara grzywny oraz obowiązek naprawienia szkody. Z tych względów Sąd uznał, że ponoszenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych względów i z mocy powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.